Velikonoce 2003

Místo děje: *Jeseníky*

Časové období: 19. 4. 2003 – 21. 4. 2003

Zapsal: *Petr Kučera*

Osoby a obsazení: *Členové MFF turisťáku. Jmenovitě: Petra Kudová, Lucka Dřizgová, Zuzka Petrová, Sněhová Lilie, Mirka Soláková, Dalibor, Marble Přiletěl-z-Vesmíru, Šedý Vlk, Velký Grizzzly, Ťuri a autor*

Ententýky dva špalíky, komu bych tě tak věnoval můj milý první letošní deníčku? Čert vyletěl z elektriky, tak třeba Sněhové Lilii, vždyť ji přece tolik obdivuji. . .

Úvod

Sedí sova na kameni, malý batoh na rameni. Ale jinak nevím, co z toho deníčku bude, mám pocit, že jsem byl celou dobu nějak mimo a navíc někde jinde, než ostatní.

Sobota 19. dubna

I letos vydali se turisti do hor oslavit Velikonoce. Tentokrát se ovšem radikálně změnil způsob organizace. Pavel Pelant s námi nemohl jet, a jelikož nebylo jiné silné vůdčí osobnosti, zavládla v přípravách poněkud anarchie. Přiletěl-z-Vesmíru se snažil prosadit Malou Fatru, naproti tomu stál návrh, původně tuším Šedého Vlka, jet do Jeseníků. Situace byla dlouho docela vyrovnaná, spíše ve prospěch Malé Fatry, leč nakonec přišla Sněhová Lilie s tím, že musí být v pondělí navečer v Praze. Navíc měla za sebou mohutnou lobby, a tak nakonec zvítězily Jeseníky, prostě díky tomu, že jsou blíž. Pedro měl, pravda, proti našemu dohadování jisté výhrady, maje asi obavy, že nikam neodjedeme.

Jako nástupní místo byl zvolen Nový Malín nedaleko Šumperku, jako cíl Ramzovské sedlo, pro Sněhovou Lilii sedlo Červenohorské. Přiletěl-z-Vesmíru s Šedým Vlkem měli, pravda, trochu pochybnosti o tom, zda stihneme celou trasu dojít. Nakonec se ovšem ukázalo, že jejich obava byla lichá a můj odhad denních pochodů naopak vcelku realistický. Jako dopravní prostředek byl zvolen vlak v 6:03 z lavního nádraží s tím, že Lucka, jsouc z Lipníka nad Bečvou, a Velký Grizzzly přistoupí v Zábřehu na Moravě. Šuri nás bude stíhat, jelikož dříve, než v poledne nestihne v Novém Malíně být. Ještě v úterý jsme si dohodli, kdo s kým bude ve stanu, kdo poveze vařiče, jídlo a podobné nepodstatné detaily. Pak už zbývalo jen sbalit si batoh, ráno vstát ve čtvrt na pět a dorazit v 5:40 na nádraží na sraz. Přijedši na Hlavní nádraží vlakem z Měcholup, jsem tam docela brzo, už v pět dvacet, v podstatě stejnou dobu je na nádraží Mirka, která, nechtíc se spoléhat na pozdější spoje MHD, vyrazila raději dlouho před srazem.

Ve tři čtvrtě na pět chybí kupodivu jen Marble, který ovšem poslal SMlSku, že dorazí o deset minut později. Sněhová Lilie má letos mnohem větší batoh, než vloni, vešla se jí do něj dokonce i normální karimatka. Ačkoli pro jistotu si přece vzala i alumatku. Hlavně má ovšem nové pohorky od Meindla, které ji přišly asi na pět tisíc, pročež teď nemá na kredit do telefonu. Stálo to ovšem za to, jelikož, považte, Velký Pedro jí je pochválil, něco podobného se Sněhové Lilii dosud nestalo. A Šedému Vlkovi se na batohu houpá lopatka, již vzal na Davidovu žádost.

Můžeme tedy koupit lístek. Ačkoli já i Zuzka jsme již přesáhli věk dvaceti šesti let, na jízdence se to nijak neprojeví, a i my využijeme slevy. Paní v okénku sice vyjadřuje naději, že máme každý nějaký doklad ukazující, že je nám méně, než dvacet šest, ale naštěstí nechce nic podobného vidět. Na nástupišti běžíme podle vlaku tak dlouho, až už to dál nejde, tam nacházíme ve vagónu dvě skoro prázdná kupé[1]. Nejsou sice hned vedle sebe, ale co se dá dělat. Do jednoho si sedám já, Dalibor, Mirka a Přiletěl-z-Vesmíru, do dalšího Petra, Zuzka, Sněhová Lilie, Šedý Vlk a Marble.

V našem kupé není nikdo schopen spát, a tak většinu cesty konverzujeme. Přiletěl-z-Vesmíru říká, že snad včera jedl nějaký skoro zelený kus uzeného masa. Mirka snědla prozměnu ráno týden starý sýr a teď přechází po vlaku, nemohouc pro podivné pocity v krajině břišní spát Dokonce to vypadá, že by ocenila živočišné uhlí, ale já i Šedý Vlk jej máme kdesi v batohu. Naštěstí ji střevní problémy brzy přejdou. Na chvíli jdu pokonverzovat do dalšího kupé za ostatními. Mimo jiné činím nějaké poznámky na ledvinkové informatiky s tím, že se mi moc nelíbí, nosí-li někdo ledvinku a navíc se mu na opasku houpe telefon. Nato Zuzka popotahuje ledvinku na břicho, vyndává si z ní telefon a zavěšuje si jej za opasek. Tak nevím jestli je to faux paux nebo ne.

V Zábřehu nás už čeká Lucka, zanedlouho nás dostihuje i Velký Grizzzly. Velký Grizzzly má veliký stan, který se neúspěšně snaží dát někomu k nošení. On sám totiž sdílí fialový stan se Sněhovou Lilií, jenž nese ona. Podle počtu to vypadá, že by měl být jeho stan využit, ale podle zájmu nikoli.

Přestoupíme ještě v Šumperku a v Novém Malíně jsme asi v deset ráno. Zbytečně neotálíme a vydáváme se po zelené značce směrem k Malínské rokli. Ještě ve vsi se zastavujeme, abychom odložili alespoň jednu vrstvu oblečení. Je sice zataženo, ale teplo a sem tam se ukáže i slunce nebo alespoň modrý flek na obloze. Zítra už má být úplně pěkně. Asi po dvou kilometrech opouští značka silnici a začíná stoupat na Kamenný vrch. David si stěžuje na to, že přední skupina jde moc rychle, jako první jde přitom Mirka. Malínská rokle je vroubena skalami a teče jí potok. Mirka pozná potok poněkud důkladněji, když chce využít napůl povalené lávky. Uklouzne jí noha a šlápne na chvíli do vody hlubší, než je výška jejích bot. Ještěže tak, to jsem chtěl jít po lávce za ní. Asi po dvou kilometrech potok končí a cesta začíná stoupat. S vodou se však neloučíme, narazivše na sníh. Naštěstí se zatím nejedná o souvislou pokrývku.

Ještě pod Kamenným vrchem dostávám od Šuriho SMlSku, že dorazí v 11:56 do Nového Malína a bude nás stíhat po zelené značce, podle instrukcí, jež obdržel v Praze. Ještě chvíli stoupáme na rozcestí s modrou a červenou značkou. Zde zavrhujeme Davidův nápad jít na Rabštejn. Jeho zřícenina sice stojí nedaleko, ale zacházku si nemůžeme zatím dovolit a za námi jde Šuri. David navíc prohlašuje, že se musíme někde zastavit na oběd, protože už hlady šilhá. Navrhuje vrchol Smrčník, místo toho jdeme ovšem na vrchol Kamenného vrchu (952m), který je spíše při cestě.

[1]Víte, jak se pozná matfyzácká tramvaj? První vagon prázdný, druhý nacpaný až k prasknutí.

Vrchol dělá čest svému jménu, je na něm skalka. Téměř všichni se nahoru škrábou s batohy, já jsem však líný, a proto si nechávám batoh dole. Nahoru vede zasněžená a trochu naledovatělá cestička, nikdo však kupodivu neuklouzne. Shora by byl krásný rozhled, nebylo-li by tak mlhavo a oblačno. Je tu alespoň vrcholová kniha a i jinak docela pěkně, není divu, že se zde zastavujeme na jídlo. Svačím dole, kde mám batoh a kde je krásný povalený mohutný kmen, na němž se nejen dobře sedí, ale i srovnávají záda. Svačina se na můj vkus poněkud protahuje, musím jít proto ostatní popohnat. Zjišťuji, že zatím pijí čaj, Davidem bleskově uvařený na jeho benzinovém vařiči, přezdívaném autogen nebo podobně. Davidův vařič totiž vydává při vaření děsivé zvuky a žhaví jako ďábel. Říkáme si, kdo s sebou má nějaké hry, mezi běžnými herními pomůckami, jako jsou karty a podobné, nás Petra překvapuje tím, že s sebou má údajně Scrabble. Nakonec dodává, že jen nějaký malý, cestovní.

Asi v jednu se vydáváme na další cestu. Šurimu posílám zprávu, ať z Kamenného vrchu pokračuje dále po zelené k motorestu Na Skřítku. Na vrcholu, nebo přesněji pod vrcholem, není signál, takže mohu zprávu poslat až dole na cestě. Na ni sestupujeme po pěšině, která se nám zpočátku zdá mít trochu podezřelý směr. Mobilováním se trochu zdržuji, a tak se s ostatními setkávám až v sedle Hvězda, kde se oddělují červená i modrá značka. Zelená značka se zanedlouho vynořuje z lesa a pokračuje dále po asfaltu a lesní cestě, v podstatě po rovině, až na Skřítek.

Cestou se bavím převážně se Sněhovou Lilií a Luckou. Mimo jiné nám Sněhová Lilie říká, že její maminka má úplně divný vkus na kluky. Ptám se, jestli se jí líbí Velký Grizzzly, na což Sněhová Lilie prohlašuje, že asi docela jo. Ale to, prý, není projevem divného vkusu. Divný vkus se projevuje třeba u televize, kde každá vidí A-čko v někom jiném. Jak vidno i doma zavedly Sněhová Lilie a Planoucí Růže svou klasifikaci. Taky nám říká, že jedna z jejích babiček, asi Ostřihomská (tj. z Ostroměře), bere její chlapce hrozně vážně a když tam s Velkým Grizzzlym byla, prý se jí babička ptala, kolik sní Velký Grizzzly knedlíků, kde budou spát a pomalu i kde budou bydlet.

Taky nám Sněhová Lilie říká, že doma představuje všechny své spolužáky, jen u matfyzáků už to nějak nestihla, asi proto, že jich měla v ročníku asi dvě stě. Pohlédnuvši na mne prohlásí, že mne asi taky rodičům dosud nepředstavila, ale uvědomí si naštěstí, že nejsem její spolužák. Taky se bavíme o tom, jestli se doktorandům tyká, nebo vyká. Nakonec se myslím shodneme na tom, že asi tyká. Tady mi asi nikdo říkat pane magistře nebude.

Kousek před Skřítkem je cesta poněkud naledovatělá, David si ovšem s sebou nevzal mačky, čímž mne trochu zklamal. Na Skřítku je motorest, což v některých z nás vzbuzuje libé představy. Chvíli se rozhodujeme, co dál. Shodujeme se, že máme docela dost času, protože je asi půl třetí a někde za námi je Šuri. Na Jelení studánku, kde bychom rádi přenocovali, zbývá jen asi šest kilometrů, ač do kopce a nejspíš i po sněhu. Proto nám nepřijde ani tak nesmyslná představa stavit se na chvíli v motorestu. Nakonec v něm však zůstáváme jen se Sněhovou Lilií a Velkým Grizzzlym. Dáváme si zelňačku a malé pivo, po velkém by ten kopec byl příliš namáhavý. Bavíme se o loňských Velikonocích a srovnáváme je s těmi letošními, Sněhová Lilie soudí, že vloni to bylo lepší. No, je to celkem přirozené, jelikož fáze „zamilovanosti“ ve vztahu mezi lidmi trvá obvykle půl roku až rok. To platí podle mne i pro vztahy kamarádské.

Sněhová Lilie si ještě zalepí puchýře náplastí, kterou jí musím půjčit, jelikož si s sebou žádnou nevzala. A to i přesto, že má zcela nové pohorky. Z motorestu odcházíme po třetí hodině a vydáváme se po značce, vedoucí po asfaltu, hledat ostatní. Šurimu posíláme další zprávu, ať pokračuje dál k Jelení studánce. Velký Grizzzly prohlašuje, že to je hrozné, že když se Sněhovou Lilií někam jde, nebo třeba jede na běžkách, tak ona je vždycky daleko před ním. Trochu se diví, když se se Sněhovou Lilií shodujeme v tom, že problém asi nebude ve Sněhové Lilii. Ostatní nacházíme na rozcestí, kde se odpojuje červená značka, jak odpočívají po obědě na sluníčku. Pomalu se vydáváme dál po cestě do prudkého kopce směrem ke Ztraceným skalám. Cestou proti nám jde, nebo spíš běží, nějaký starší pán a ptá se nás, jestli jdeme nahoru a jestli tam budeme nocovat ve stanech. Dalibor chvíli váhá, ale nakonec přitakává. Pán kupodivu neukazuje ochranářský odznáček, místo toho říká, že nahoře je ošklivo, Praděd už nebyl dlouho vidět, na Jelení studnáce se dnes po dlouhé době na chvíli ukázal sluneční svit. Pak zase odbíhá dál[2].

Kousek před Ztracenými skalami vidíme dolů scházet běžkaře, kteří teprve tady sundávají lyžařské boty, hranice sněhu se nezadržitelně blíží. Za chvíli, jdu poslední, vidím batohy Davida, Velkého Grizzzlyho a Sněhové Lilie válet se ve sněhu. To mne trochu udiví, vypadá to, že si odběhli na vrchol, přes který stejně vedla značka. Později se zeptám Velkého Grizzzlyho, proč tak učinili, odpoví mi prostě po Lu**ty**ňsku, že proto, že jsou šulini. Ztracené skály (1151m podle mapy, podle místního rozcestníku myslím 1251m), mají pěkný skalnatý vrchol z bílého křemene. Byl by odtud krásný rozhled, kdyby… Od severovýchodu se k nám cosi žene, je to velké černé a občas z toho padají sněhové vločky. Taky tu začíná pěkně profukovat.

Cesta se dál dostává na odlesněný hřeben. Sleduji Davidovy stopy sněhem, než zjistím, že klidně mohu

[2]Šuri nám později vypráví, že toho pána potkal kousek za Skřítkem. Pán mu řekl, že jsme kousek před ním a že za půl hodiny nás dožene. Možná by nás dohnal, musel by ovšem běžet stejně rychle, jako pán, který mu to říkal.

jít víceméně bez sněhu podle tyčí. Přecházíme přes Pec (1311m) a Pecny (1334m). Na nich se myslím na chvíli zastavujeme, abychom si odpočinuli. Je zde skalka, za níž lze v závětří dokonce pobývat. Stoupajíce na Břidličnou horu (1358m), vidíme na druhé straně sedla za námi černou tečku, zřejmě Šuriho. Na Břidličné hoře rostou výborné přemrzlé brusinky. Pak už jen scházíme do sedla a těsně nad ním se nachází Jelení studánka, cíl naší cesty. Celý den jsme měli obavy, kde tady najdeme místo na spaní, a mysleli si, že budeme muset sejít někam dolů, abychom mohli postavit stany. Na hřebeni to hrozně fouká a je tam odevšud vidět. Naštěstí zde stojí kamenná bouda, která je otevřená a s trochou dobré vůle se do ní na noc všichni vejdeme.

Ve chvíli, kdy se rozhodneme zůstat, nás dohání Šuri a prohlašuje, že vůbec nečekal, že dojdeme dneska tak daleko. Na oplátku zase musím říct, že jsem čekal, že nás dožene už Na Skřítku. V boudě je půda, na níž vede otvor ve stropě, umístěný u severní stěny. Marble neváhá ani vteřinu a okamžitě se do něj souká. postupně tam vylezou téměř všichni kluci. I já, ač až na druhý pokus, protože na strop i z lavice tak tak dosáhnu. Mužská ješitnost je velmi křehká záležitost a člověk se o ni musí trochu starat.

Sněhová Lilie nejprve prohlašuje, že je to bezva, že budeme spát všichni pohromadě, protože se celou dobu bála toho, že večer všichni zalezou do stanů a nebude žádná společenská zábava. Na to si chvíli něco šušká s Velkým Grizzzlym, pak asi na dvě hodiny kamsi spolu mizí a vracejí se s tím, že si opodál postavili stan, aby si mohli v noci trochu užít sebe navzájem.

Teď se ukazuje, že jsem udělal dobře, vzav si s sebou sandály. Konečně se mohu zout a prohlédnout si puchýře, které mám z dosud neochozených pohorek. Vypadají hezky a v pondělí budou vypadat ještě líp. Pak se můžeme pustit do vaření. Vaříme s Daliborem a Luckou bramborovou kaši s paprikou a uzeným masem. Šedý Vlk k tomu přidává nějaké své párky. Ačkoli vaříme ve dvoulitrovém kotlíku, musíme vařit nadvakrát, abychom se dost najedli. Kdekdo nabízí mazanec, i Sněhová Lilie, její mazanec však k mému zklamání nepekla ani Planoucí Růže ani Sněhová Lilie, ale jejich maminka. Planoucí Růže prý letos nepekla ani jeden mazanec, podle Sněhové Lilie proto, že by s ním neměla na koho zapůsobit. Ačkoli na mne by to zapůsobilo, i kdybych o tom jenom slyšel.

I Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym si vaří, na rozdíl od loňského roku, kdy Sněhové Lilii stačilo jen několik housek, namazaných už v Praze. Jídlo většinou míchá Velký Grizzzly, čímž správně plní svou úlohu živitele rodiny, Sněhové Lilii to pochopitelně hrozně imponuje.

Večerní zábava vypadá všelijak, Dalibor odchází do tmy s lopatkou Šedého Vlka hrabat si záhrab. Má totiž nový žďárský pytel a musí ho vyzkoušet. Prý ho přišel na tři a půl tisíce, to mi teda přijde jako docela dost. Vyrobí s pomocí Davida, Velkého Grizzzlyho a myslím, že i Šedého Vlka tak veliký záhrab, že bychom se do něj vešli všichni i s batohy. Pak se ještě dlouho dohadujeme o tom, jakou hru bychom tak mohli hrát. Zkoušíme zpívat, docela neúspěšně, Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym řvou na celé kolo Macejka, naštěstí jen jednu sloku. Prostě je vidět, že nám tu chybí Planoucí Růže a Kvetoucí Pampeliška, ach jo.

Před spaním odběhl David ven vařit masalu. Má ji hotovou, když už skoro spíme, takže ji radši neochutnávám, aby mi černý čaj nebránil ve spaní. Před desátou Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym usoudí, že ve stanu se pobaví lépe a popřavše nám dobrou noc, odchází spát. I my se chystáme ke spánku, den už byl tak dost dlouhý. Dalibor mizí do záhrabu, David se jde projít a my jdeme spát.

Neděle 20. dubna

Ráno jsme samovolně vstali asi v půl sedmé. Zanedlouho po nás se prý začal hýbat i Dalibor, jen Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym se neukázali. A jelikož nikdo neví, kde vlastně mají stan, nejde je ani nikdo vzbudit. Snídáme a balíme se. Od začátku se snažím někoho, kdo neustále chodí ven, přesvědčit, aby našli Sněhovou Lilii a Velkého Grizzzlyho a vzbudili je. Nikomu se do toho moc nechce, asi se bojí, že jim Velký Grizzzly ublíží, protože včera prohlašoval něco o tom, že rozumná doba ke vstávání je asi v deset hodin. No, je pravda, že jsem za nimi mohl zajít sám, ale nechtělo se mi obouvat pohorky a v chatičce jsem vystačil se sandálkami. Když už se přece rozhoduji, že za nimi zajdu, zachraňuje mne Šedý Vlk, který prohlašuje, že viděl Velkého Grizzzlyho a že jsou asi vzhůru.

Už jsme sbaleni, puchýře mám zalepené a můžeme vyrazit. Sněhová Lilie ani Velký Grizzzly nikde. Několik lidí je jde vyhledat a říct jim, aby nás dohnali cestou. Když odcházíme, všímám si, že Marble a Dalibor se rozhodli na ně počkat. Je krásné počasí, jen docela fouká vítr. Přecházíme přes Jelení hřbet (1367m), na němž si svlékáme jednu z vrstev oblečení na rozcestí v sedle. Zde rozviřuje David diskusi, protestuje proti tempu výpravy. Přijde mu, že přední skupinka jde hrozně rychle. Je zde sice jasno, ale rozhled není nic moc, protože obzor je poněkud zamlžený. Kdesi na severozápadě je vidět vysoký zasněžený kopec, nikdo se však se mnou nepokouší odhadnout, jestli jde o Keprník, no myslím, že ano. Ale když se se mnou nikdo nebaví, tak jdu radši dál.

Stoupáme na Velký Máj (1384m) a Kamzičník (1420m). Z Kamzičníku vidíme v dálce za námi čtyři černé tečky, není těžké uhodnout, o koho by mohlo jít. Na Vysoké holi (1464m) se zastavujeme v závětří u nějaké boudy a dáváme si tatranky a čokoládu. Nezůstáváme zde však příliš dlouho, jelikož ač je za chůze docela teplo, není tomu tak zastavíme-li se. Ve chvíli, kdy opouštíme závětří a míříme k Petrovým kamenům (1438m), vidíme opozdilce už docela na dohled. Na Petrových kamenech traverzujeme několik sjezdovek, míříce k severu. Podcházet vlek s pomou je docela akční a vyžaduje to plné pozornosti. Tady už nás docházejí Marble, Dalibor i Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym, a tak jsme opět kompletní.

Místo, abychom to vzali přímo k silnici od Ovčárny, traverzujeme dál až k lesu a pak volným terénem kamsi směrem ke Kursovní chatě. Sníh je už naměklý a dost se boří, což není nic moc, mnoho času jsme tím myslím neušetřili. Dole pod největším svahem, ještě v lese, se zastavují ostatní na něco k snědku. Aniž bych pozdravil opozdilce, jdu radši k cestě, kde si sedám k rozcestí. Sedím tu docela dlouho, nevím, co tam takovou dobu dělají. Něco sníst přece nemůže člověku takhle trvat. Tak sedím pod rozcestím a kolem mne proudí davy od Ovčárny k Pradědu. Někteří pěšky, ale docela dost lidí je ještě na běžkách, není divu, dnes jdeme od rána po sněhu.

Přichází ke mně taková rodinka obsahující mimo jiné dvě ženy a jednoho pána s fotoaparátem. Pán se dívá chvíli k rozcestníku, a pak mne požádá, jestli by si mne mohl s těmi ženskými vyfotit, podle nich prý vypadám jako filmová hvězda. Ale podle toho, že mu pak obě radí, hlavně prý aby byla vidět cedule, myslím, že si ze mne trochu stříleli. Po delší době přeci jen vidím, že z lesa vycházejí ostatní. Ty jejich přestávky mne jednou svou délkou zničí.

Vycházíme nahoru k rozcestí s odbočkou na Praděd (1491m). Jelikož na Pradědu jsem už byl a jeho vrchol mne ničím zvláštním nezaujal, dovoluji si ho vynechat a jít rovnou na Švýcárnu na polévku. Ačkoli to ještě ráno vypadalo, že nás bude víc, nakonec jdou všichni ostatní nahoru s tím, že potom půjdou možná přes Tabulové skály a nikoli po značce. Na Švýcárnu vede cesta pěkným lesem, krásně svítí Sluníčko, prostě tak akorát na několik fotek.

Na Švýcárně je samozřejmě beznadějně plno. Naštěstí právě, když jsem tam přišel, něco před půl jednou, uvolnili pro návštěvníky ještě jednu místnost vzadu, a tak si mohu sednout a dát si vytouženou polévku, mají hrachovou. Zrovna, když jsem dojedl, dorazili, kolem jedné, ostatní. Nejprve prvních pár jedinců, kteří se vrátili z vrcholu na značku, později i ostatní, kteří se rozhodli brodit sněhem přes Tabulové skály. Nacházíme si pěkné místo na trávě na slunci. Sněhu je tu sice dost, ale na prosluněných stráních už leccos odtálo. Většina si zde odkládá batohy, někteří tu svačí, další jdou zkusit štěstí dovnitř, nakonec musí čekat až asi do půl druhé, než se jim uvolní místa k sezení.

Jak tak sedíme na trávě, Lucce volá její tatínek a ptá se jí, kde jsme, jak se má, jestli v noci nezmrzla, jestli jí neubližujeme a tak podobně. To mi teda přijde skoro nenormální.

Původně jsem si myslel, že bychom mohli ve dvě odejít dál k Červenohorskému sedlu, ale ve tři čtvrtě donesli ostatním teprve jídlo a vypadá to, že se nespokojili jen s polévkou, ale museli si dát ještě smažáčky a podobné věci. Ve dvě tedy teprve jedí a ve čtvrt na tři volám na Dalibora, Marbleho a Šedého Vlka, že jdu napřed, protože mne to tu už nebaví.

Jdu po červené značce přes Velký a Malý Jezerník. Tak jsem si říkal, proč se ty kopce jmenují Jezerníky, přijdu-li blíž, je mi to zcela jasné. Sníh je tu hodně natátý až břečkoidní, občas velké louže, ještě že mám nepromokavé boty a návleky. Za Jezerníky vede cesta přes sedlo na Výrovku (1168m). Stoupaje na ni, vidím naproti klesat zbytek výpravy z Jezerníků. Pak už cesta v podstatě jen klesá přes Klínovec (1100m), u nějž cesta odbočuje z hřebene a obchází Velký Klínovec (1164m). U odbočky je přístřešek, v němž si na chvilku sedám a pojídám tatranku. Nejprve si myslím, že zase vyrazím, až budu mít ostatní na dohled, ale po chvíli mne to omrzí, aniž bych kohokoli spatřil, a jdu dál. Cesta prochází skrz několik sjezdovek, na nichž sice už není skoro žádný sníh, ale přesto to vypadá, že se na nich ještě lyžuje. Po jedné dokonce jezdí sem tam rolba a snaží se ji trochu upravit. Že si ti sjezdaři nedají pokoj.

V Červenohorském sedle (1013m) se přesvědčuji, že Sněhové Lilii opravdu jede zítra v jedenáct autobus do Šumperku a sedám si na celkem suchou trávu nad silnici. Zrovna, když si sundám boty a sním pribiňáčka, docházejí mne ostatní. Po chvíli dohadů se rozhodujeme, že přenocovat bychom mohli u Vřesové studánky. Lépe řečeno, nejprve se o tom dohadujeme, mně to přijde trochu daleko pro Sněhovou Lilii, ale než se stačíme s Davidem a ostatními pohádat, prohlašuje Sněhová Lilie, že klidně ráno půjde ty čtyři kilometry zpátky. Mezitím, co se vybavujeme, vrací se ze sjezdovky rolba. Kudy jinudy, než přes místo, kde mám položený batoh, boty a všechno možné. Naštěstí mi ostatní pomohou všechno nějak odsunout stranou, jinak nevím, jak by to dopadlo, asi bych měl z batohu vroubkovanou placku. Od Sněhové Lilie si půjčuji ještě náplasti na puchýře, ona je vlastně měla taky půjčené. Mezitím mi všichni utečou napřed.

Nad hotelem je sjezdovka, která je úplně holá. Značka sice vede okolo, ale přesto to vypadá, že jdou všichni přímo po ní nahoru. Chvilku přemýšlím, jestli je mám následovat, nebo jít okolo po cestě, nakonec si říkám, že je to konečně jedno a že nahoru musím tak jako tak, a jdu přímo nahoru za nimi. Jak jsem později slyšel, došlo k tomu tak, že pod sjezdovkou Šuri prohlásil, že sportovci chodí přímo po sjezdovce nahoru. Netušil ovšem, že se toho všichni chytí a vyrazí tudy.

Nahoře si ještě nasazuji návleky, které jsem si optimisticky sundal, a tak se stane, že už ostatní do Vřesové studánky neuvidím. Taky je fakt, že jsem nikam nespěchal, protože bylo pět hodin a už zbývalo dojít jen kousek. Zato jsem vymyslel hned dvě básničky, které tu ovšem reprodukovat nebudu. U Vřesové studánky, pod Červenou horou (1333m), krásně svítí sluníčko a je tu i pěkná plošinka na spaní, na místě bývalého kostela. Říkám ostatním básničky, druhá se jim líbí víc, obzvláště, když k ní vymyslím ještě druhou sloku. To mám radost, jelikož jsem slíbil někdy poslat Kvetoucí Pampelišce básničku. Pošlu jí ji však až zítra, poněvadž se vrací z Francie, kde asi neměla telefon.

Je tak krásně, že se rozhoduji spát pod širákem. Považte jak to jde se mnou z kopce, původně se mnou měla být ve stanu Lucka, takže jsem vlastně pohrdl přítomností nějaké slečny a místo toho jsem spal venku. Lucka bude místo u mne ve stanu spát s Šedým Vlkem ve stanu Sněhové Lilie. Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym budou spát ve stanu, který celou dobu táhne na zádech Velký Grizzzly. Jeho stan je hrozně veliký a navíc má před vchodem takovou stříšku, u níž nikdo z nás nepochopil, proč ji vlastně Velký Grizzzly stavěl, poněvadž do větru nám přijde poněkud nepraktická. Navíc od ní vedou hrozně dlouhé šňůry, div, že o ně nikdo nezakopl. Vaříme s Daliborem a Luckou nějaké špagety s kečupem a pak stavíme stany. Mirka je ve stanu s Davidem, Dalibor v pytli a ostatní, to jest Šuri, Petra, Zuzka a Marble jsou v jednom stanu. Šuri nejprve obchází kolem a hledá si stan, v němž by se usídlil. Prohlásí, že půjde do toho největšího. Podle mne je to ten Velkého Grizzzlyho, ale noc se Sněhovou Lilií a Velkým Grizzzlym Šuriho kupodivu neláká. Po setmění vaří David nějaký Sahleb, ale vypadá to spíš jako puding. Pokud vím, tak do toho v podstatě dával jen mléko a mouku. Pak stojíme nad Davidovým vařičem, na němž se ještě dováří čaj, a pokoušíme se trochu zpívat. Ale myslím, že nám to moc nejde, protože k tomu není ta správná nálada.

Asi v deset jdeme spát. David s Daliborem spát nejdou a místo toho stoupají volným terénem na Červenou horu. Uléhám hned vedle stanu, v němž leží Šedý Vlk s Luckou. Vypadá to, že Lucka udělala dobře, že nezůstala ve stanu se mnou, jsemť člověk nemluvný, obzvlášť večer. To s Šedým Vlkem mohla prokrafat celou noc. Nejprve mluví nahlas, jelikož Šedý Vlk vypráví nějakou povídku od Jacka Londona, kterou si také rád poslechnu. Pak ztiší hlas a ozývá se jen takové šetelení, z něhož jsem zaslechl už jen to, jak se Šedý Vlk s Luckou trumfovali, kdo z nich za posledních pár nocí spal méně, ani nevím kdo vyhrál. Jejich šetelení mne pak provází po celou noc, rozhodně je slyším pokaždé, když se náhodou probudím. To se občas stane, protože docela fouká vítr, a tak i když mám docela dobrý spacák, je mi i ve svetru tak akorát. Ráno mi Šedý Vlk poradil, že jeho táta v nějakém vojenském výprodeji sehnal vojenský pytel na spacák. Ten je vyrobený z šusťáku, spodek z nějaké gumy. Proti dešti to není, ale proti větru prý docela jo. No, třeba si to taky zkusím sehnat.

Pondělí 21. dubna

Poránu se opět probouzíme celkem časně. Sněhová Lilie jde snídat poblíž mne, díky čemuž si u mne zapomíná alumatku. Kromě karimatky má totiž ještě alumatku, ne že by ji potřebovala, ale když už nic neváží. Před desátou jsme skoro připraveni vyrazit. Sněhová Lilie vyráží na autobus zpět do Červenohorského sedla, jde s ní i Velký Grizzzly, aby se jí snad něco nestalo. V Červenohorském sedle se otočí a bude nás stíhat do Ramzové. Naznačujeme mu, že půjdeme po červené, ačkoli naše řeč je trochu zmatená, jelikož se objevují i jistá cukání projít se na Vozku nebo Obří skály. Buď mu tam někde necháme zprávu, nebo půjde po červené.

Na rozcestí za Červenou horou se zelenou a žlutou značkou jsme za chvilku. Musíme sem traverzovat, což v tom sněhu není tak úžasné. Dál stoupáme k trojmezí, kde se na rozcestí na chvilku zastavujeme. David si opět stěžuje, že jdeme moc rychle, holt je ráno a člověk je ještě plný sil. Taky si stěžuje, že se vždycky zastavujeme na rozcestí, což jsou ta nejošklivější místa na cestě. Necháváme tu vzkaz pro Velkého Grizzzlyho, aby věděl, že má pokračovat dál po červené. Nechceme mu však nechat jen tak obyčejný vzkaz, ale rádi bychom ho nějak zašifrovali. Objevují se různé návrhy, nejprve píše Šuri vzkaz se dvěma větami. „Jdi po červené“ a „pozor, je to zašifrované“. To by bylo docela zákeřné, místo toho nakonec píše na papírek pouze číslo tři sta třicet, pod něj MFF a nakonec ještě kolem čísla kolečko, na němž vyznačuje tři sta třicet stupňů, je-li sever nahoře jako na mapě. To vše má znamenat, že jsme dále šli podle azimutu 330 stupňů.

Náš další postup ovšem není zdaleka tak jednoznačný. Navrhuji, že bychom si mohli jen tak odskočit na Vozku, jelikož z dálky vypadal jeho skalnatý vrchol docela hezky a je to tam odsud jen jeden a půl kilometru. David ovšem neustále prohlašuje, že už už chce být na Obřích skálách, nechtěje pochopit, že je stihneme navštívit i tak. Šuri by prý zase chtěl jet domů co nejdřív. Šedý Vlk by sebou nejraději plácl do trávy a spal by. Není divu, po probdělé noci, během níž musel navíc neustále namáhat hlasivky. Výprava se proto rozděluje na dvě části, já, Zuzka, Lucka, Dalibor a Marble se vydáváme po žluté značce na Vozku, ostatní míří přímo na Keprník.

Hned za rozcestím si sundávám batoh a odkládám ho kousek od cesty, jda dále nalehko. Na Vozkovi (1377m) je cedule, na níž je popsáno, proč se Vozkovi říká Vozka, prý tak vypadá vrcholová skála, což mi teda vůbec nepřišlo. Prý tudy za hladomoru vezl forman pecny chleba, aby nakrmil hladové v nějaké jiné vesnici, lepší cestu si opravdu vybrat nemohl. Cesta byla prý hrozně rozmlácená a vozka klel, až se hory zelenaly. I zjevil se mu ďábel a poradil mu, aby dláždil cestu pecny z vozu. Vozka tak činil, spravedlivému trestu ovšem neunikl a na vrcholu Vozky zkameněl. Teď je z něho pěkný rozhled do okolí, dokonce i na Králický Sněžník. Na Keprníku zrovna nikoho nevidíme, ale ostatní nás prý viděli docela dobře.

Na Vozkovi jsme nezůstali moc dlouho a vracíme se zpět. Na rozcestí si Zuzka zalepuje ránu na dlani. Marble ji prý chtěl zabít. Jenže ani Marble neví proč. Pak se škrábeme na Keprník, cestou potkáváme lyžaře, sjezdaře, sjíždět proti nám. Jde o otce s malým synem. Všechny by nás docela zajímalo, jak se dostali nahoru. Krom toho potkáváme i nějaké běžkaře, což už ovšem není tak překvapivé. Na Keprníku (1423m) se moc nezdržujeme, sice je odtud pěkný rozhled, ale taky tu docela fouká. Jinak je však stále pěkné počasí, od včerejška máme skoro všichni připálené obličeje.

Klesajíce dolů z Keprníku, vidíme na protisvahu stoupat ostatní k chatě na Šeráku (1351m). I my se k ní nakonec nějak dostáváme. Váháme, jestli se máme koukat dovnitř. Zdá se nám, že se zde určitě nemohli zastavit, protože David spěchal na Obří skály. Lucka chce však nabrat vodu. Holky tedy jdou dovnitř, zatímco my postojíme venku. Po chvíli vycházejí ven s tím, že uvnitř sedí zbytek výpravy, objednavše si různé čaje a Petra nakonec i palačinky. Jenže nám se dovnitř ani trochu nechce, soudíme, že hospodu je mnohem lépe navštívit v Ramzové, a krom toho mne trochu nazlobilo, že nebýt toho, že chtěla Lucka nabrat trochu vody, už jsme se s nimi ani nemuseli potkat. Tak je chvilku popoháníme, aby šli už ven a pokračovali dál. Jsme úspěšní jen částečně, nakonec vyleze alespoň Šedý Vlk, a protože už se nám nechce stát na větru, vydáváme se na Obří skály s tím, že nás ostatní doženou. Na to, že na Velkého Grizzzlyho už zdaleka nemáme takový náskok jako na začátku a on jde určitě rychleji, poněvadž je sám, jsou docela v pohodě.

Klesáme dolů, až narazíme na nějakou skalku. Dalibor a Marble musí vylézt nahoru, ačkoli to ještě nejsou Obří skály. Šedý Vlk si lehá na prosluněný kámen a vypadá to, že co chvíli usne. Po chvíli přece jen převládá názor, že bychom mohli na ostatní počkat až na Obřích skalách (1037m). Ty vypadají nad očekávání dobře. Jde o takový skalnatý hřebínek svažující se do údolí. Hned sundáváme batohy a začneme je oblézat. Než přijdou ostatní, mám už skoro všechny skalky zlezené.

Pak se tak převalujeme na sluníčku a přemýšlíme, co s Velkým Grizzzlym. Ostatní, včetně Davida, si kupodivu většinou myslí, že tu na něj můžeme počkat, přičemž letmý pohled do terénu nebo mapy musí každého lehce přesvědčit, že tomu tak nemůže být. Zatímco on jde stále po červené, my jsme odbočili po modré značce. Pak navrhují ostatní, abych alespoň zavolal Sněhové Lilii, jestli nás Velký Grizzzly opravdu stíhá. Asi napočtvrté to Sněhová Lilie zvedne a dozvím se, že ano. Znamená to tedy, že se musíme celkem urychleně zvednout, i tak na nás Velký Grizzzly bude možná čekat.

Sklesáme kousek po zelené na asfaltovou cestu, která vypadá celkem suše. Několik z nás tedy optimisticky sundavá pohorky a obléká si sandály, to jsme já a Marble, nebo lehké boty jako Šuri. Moje puchýře na patách už dosáhly olbřímích rozměrů, neochozené boty prostě nejsou to pravé. Teprve potom podle mapy zjišťujeme, že zelená značka za chvíli odbočuje dolů podle nějakého potoka. Vypadá to ovšem optimisticky, protože asfaltka vede též do Ramzové.

Zanedlouho se tedy od nás ostatní trhají a jdou dolů po značce, zatímco já, Šuri, Marble a Dalibor jdeme po cestě. Dalibor má sice pohorky, ale nechce se mu příliš namáhat kolena. Po kousku cesty ovšem ztrácíme trochu optimismu, když musíme přejít první kusy sněhu na silnici. To není nic pro sandály. Ještě že nemám ponožky, Marble ano, a má je brzy celé mokré. Takových sněhových polí je po cestě víc a některá jsou docela dlouhá a hlavně docela hluboká. Člověk se prostě nemá s přezouváním ukvapovat. Po cestě se bavíme o tom, jestli se mezi námi nacházejí alespoň dva lidé, kteří absolvovali stejnou trasu. Ukazuje se, že pro nás čtyři to neplatí. Vzhledem k tomu, jak jsme se pořád dělili, je otázka, platí-li to pro celou společnost.

Nad Ramzovou docházíme k vlekům. Ačkoli tu evidentně není ani trocha sněhu, jedna poma opodál přece jede. Později zjišťujeme, že se na sjezdovce klikatí vyasfaltovaná dráha pro káry, ty se nechají vytáhnout vlekem nahoru a pak si sjíždějí dolů, bohužel jsme si to nestihli zkusit, ačkoli by nás to oba s Velkým Grizzzlym docela lákalo. Místo toho nás spíš zláká hospoda. Vypadá to, že tu nikdo není, jdeme proto na nádraží, kde jsme se domluvili, že se kdyžtak sejdeme. Kluci mi mizí, protože nahlížím do nějaké restaurace Katuša, jestli se tam nenachází Velký Grizzzly nebo zbytek výpravy, nenachází. Kluci jdou kamsi po silnici mimo značku, a tak jsem nakonec na nádraží dřív, než oni. Oni zato potkají Velkého Grizzzlyho, který nás už čtvrt hodiny hledal po Ramzové v hospodách. A to mi Šedý Vlk vyčítal, že jsem tak nervózní, když jsem je honil z Šeráku pryč. Ale i tak musím uznat, že byl Velký Grizzzly překvapivě dobrý, že nás předehnal, přesto, že jsme se docela flákali a dělali různé odbočky. Vůbec musím přiznat, že Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym šli letos docela rychle, takže si o nich poopravuji mínění.

Na nádraží zjišťujeme spojení do Prahy, vypadá to, že buď můžeme jet v šestnáct čtyřicet jedna s tím, že bychom museli někde asi hodinu čekat na přestup a v Praze bychom byli asi v deset, nebo v osmnáct deset s tím, že v Praze bychom byli asi v jedenáct večer. Říkáme to i ostatním, kteří nás zatím došli. Teď je asi v šestnáct dvacet. Převládá názor, že radši počkáme až do šesti, obzvlášť Lucka chce čekat, jelikož jí ten vlak jede až do Přerova, odkud jede domů. Koukáme s Velkým Grizzzlym naproti jak si tam jezdí káry, sice bychom to stihli, ale to bychom nemohli navštívit místní hospodu, což neobětujeme.

Velký Grizzzly říká, že jednu hospodu viděl přímo nad zastávkou, tam se tedy přesunujeme. Mají tu stolky i venku, dokonce s obsluhou a když si srazíme stoly, můžeme pěkně sedět všichni pohromadě. Obsluhu tu mají, ale číšník je trochu laxní. Mirka ještě s někým jdou dovnitř pro jídelní lístky. Přinesši je, upozorňuje nás, že nemají nic kuřecího, nic vepřového a z hovězího jen svíčkovou. Krom toho nemají zmrzlinu a tedy ani zmrzlinové poháry. Dále vychází najevo, že nemají ani chleba a ani rajčata, a tak si musí Mirka dát šopský salát bez rajčat. Krom jídla hodnotíme akci, myslím, že byla docela úspěšná. Před šestou odchází Mirka koupit hromadnou jízdenku, všichni starší dvaceti šesti let jsou opět pro české dráhy mladší.

Ve vlaku zkoušíme trochu zpívat. Šedý Vlk s Luckou zkouší spát a opírají si vzájemně hlavy o ramena. V Zábřehu opouštíme Lucku a přestupujeme do rychlíku do Prahy, který nečekaně právě vjíždí do stanice. Jde zřejmě o nějaký zpožděný, nacházíme v něm i jedno volné kupé, ač až na konci. A když si Velký Grizzzly lehne na podlahu, tak se do něj nás deset docela dobře složí. Opět zkoušíme zpívat, ačkoli Šuri má pořád nějaké trapné poznámky o falši, jiných tóninách a podobně.

V Praze jsme asi v deset dvacet, tedy docela brzy. No, a tím akce Velikonoce roku 2003 definitivně končí.